

Statsborger fra Iran:

Nævnet stadfæstede i foråret 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009.

Flygtningenævnet udtalte:

”Uanset om ansøgeren har forklaret urigtigt om tidspunktet for sin udrejse fra Iran efter råd fra en agent, svækker det hans troværdighed. Det bemærkes, at ansøgeren ifølge asylregistreringsrapport af [fra] maj 2009 udover det forkerte udrejsetidspunkt, [i] februar 2009, tillige oplyste, at hans ven, [...], var blevet anholdt [i] februar 2009. Herefter har ansøgeren til samtalen med Udlændingesservice detaljeret forklaret, at udrejsetidspunktet var [i] november 2008, og at anholdelsen af [ansøgerens ven] havde fundet sted nogle få dage før dette tidspunkt. Først da ansøgeren foreholdes udrejsetidspunktet ifølge hans pas, erklærer han, at det rigtige tidspunkt skulle forskydes cirka en måned tilbage. Ansøgerens forklaring om den angivelige smuglervirksomhed virker ikke overbevisende. Uanset at ansøgeren er analfabet, måtte det stå ham klart, at smugling af reklame for kurdiske partier var særdeles farligt. Ifølge ansøgerens forklaring indlod han sig på flere gange at smugle løbesedler. Samtidig har ansøgeren forklaret, at han ikke selv har været politisk aktiv, og at han ikke medvirkede af økonomiske grunde. Ansøgeren har forklaret særdeles usikkert om, hvornår og under hvilke omstændigheder han skulle være blevet gjort bekendt med anholdelsen af [ansøgerens ven]. Det er påfaldende, at ansøgeren, der udleder sit asylmotiv af denne anholdelse, ikke har søgt flere efterretninger om, hvad der var sket med [ansøgerens ven], herunder om han måtte være idømt en straf. Det kan konstateres, at ansøgeren ifølge sit pas er udrejst legalt fra Iran.

Herefter kan Flygtningenævnet ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, og ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved udrejsen var forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til Iran udsætter sig for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Derudover fandt Flygtningenævnet ikke, at de generelle forhold for kurdere i Iran kunne begrunde asyl i sig selv.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse”

Statsborger fra Malaysia

Nævnet stadfæstede i vinteren 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Malaysia. Indrejst i 2014.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren, der er født i 1977, er etnisk malay fra [navngiven by i Malaysia]. Fra hun var omkring 15 år, har hun boet i [anden navngiven malaysisk by] og i Kuala Lumpur. Hun er officielt registreret som muslim, men hun betragter sig selv som hindu.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Malaysia frygter, at hun vil blive chikaneret navnlig af politiet og den islamiske organisation [navngiven organisation], idet hun

er transkønnet og går i dametøj. Hun har endvidere henvist til, at hun er i risiko for overgreb, fordi hun har forladt islam og tilsluttet sig hinduismen.

Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren gjort gældende, at hun begyndte at klæde sig i dametøj, da hun var omkring 16-18 år gammel, og begyndte at få hormonelle indsprøjtninger. Ansøgeren er født som mand, men i april 2007 undergik hun en kønsskifteoperation i Thailand. Ansøgeren var forinden blevet voldtaget tre – fem gange. Fra omkring 2001 til 2010 udsatte det malaysiske politi hende for chikane og fysiske overgreb. Hun blev mange gange standset på gaden og anmodet om at legitimere sig, idet politiet på grund af hendes udseende havde mistanke om, at hun ikke var kvinde, selvom hun var klædt i dametøj. Af legitimationskortet, som hun ikke har kunnet få ændret, fremgår det, at hun er en mand. Politifolkene, der så hendes identitetskort, vidste, at hun derfor ikke havde nogle rettigheder og tvang hende flere gange til at udføre oralsex. Ansøgeren var blevet afvist, da hun til politiet i Kuala Lumpur havde anmeldt en voldtægt og turde herefter ikke anmelde de overgreb, som politiet begik imod hende. Politiet har ved flere lejligheder tilbageholdt hende i op til et døgn. Dette skete frem til omkring 2010. I april 2012 bragte politiet i [navngiven by] hende endvidere til et kontor tilhørende [den navngivne organisation], hvor hun blev tilbageholdt indtil den efterfølgende dag. Forinden løsladelsen blev der taget fotografi af hendes tatovering på hånden, idet man ikke må have tatoveringer som muslim, og idet muslimer ikke må skifte religion. De tog også hendes damesko fra hende, idet det for mænd er forbudt at gå i dametøj. I forbindelse med løsladelsen fik hun nogle dokumenter. Foto af det ene dokument indgår i asylsagen. [Den navngivne organisation] fortalte hende, at hun senere skulle i retten. Til [den navngivne organisation] oplyste hun sin daværende bopæl hos sin ven. Ansøgeren boede senere hos sin moder i [by] eller i [anden by] og hørte ikke fra retten eller [den navngivne organisation]. Ansøgeren er mange gange rejst legalt til Thailand og Singapore, herunder i efteråret 2013, hvor hun også var på ferie i Indien. Rejserne har aldrig givet hende problemer. Hun udrejste legalt i januar 2014.

Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2007 har fået en kønsskifteoperation i Thailand. Ansøgerens forklaringer om voldtægt er forbundet med betydelig usikkerhed. Dette gælder både omstændighederne i forbindelse med voldtægterne, herunder antal gerningsmænd, antal af voldtægter og i hvilke byer, disse skulle have fundet sted. Nævnet finder herefter samlet set ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun har været udsat for denne type af overgreb. Ansøgerens forklaringer om chikane fra ansatte i politiet, herunder at hun er blevet tvunget til at udføre oralsex, har ligeledes været præget af betydelig usikkerhed, herunder vedrørende antal af episoder. Forklaringen herom har endvidere været meget ukonkret, og ansøgeren har på opfølgende spørgsmål i nævnet haft vanskeligt ved at svare præcist.

Nævnet finder imidlertid ikke tilstrækkelig grundlag for helt at afvise, at menige betjente senest i 2010 har chikaneret ansøgeren på forskellig vis. Nævnet lægger herved en vis vægt på, at forklaringen er støttet af generelle baggrundsoplysninger.

Nævnet finder heller ikke anledning til, at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun nogle gange har været udsat for kortvarige tilbageholdelser på op til et døgn, hvor hun ikke er blevet udsat for overgreb. Bortset fra en enkelt episode i april 2012 har seneste tilbageholdelse været i 2010. For så vidt angår [den navngivne organisation] trussel om retssag i april 2012 lægger nævnet vægt på, at der ikke har været opfølgning heraf fra [den navngivne organisation] eller andre, samt at ansøgeren i den pågældende periode talrige gange er rejst legalt ud og ind af Malaysia.

Herefter finder et flertal af Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Malaysia vil blive udsat for forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at

der er reel risiko for, at hun vil blive udsat for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. I flertallets vurdering indgår, at de fleste af de af ansøgeren påberåbte episoder har fundet sted for flere år siden, samt at ansøgeren herefter i vidt omfang har kunnet leve et tåleligt liv i sit hjemland, herunder hos sin familie i [by], hvor hendes moder er en støtte for hende.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborgere fra Albanien:

Nævnet stadfæstede i sommeren 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Albanien. Indrejst i 2013.

Flygtningenævnet udtalte:

”At ansøgerne er etniske albanere og muslimer fra [...], Albanien. Ansøgerne har ikke været medlem af politisk eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger er indblandet i tre forskellige blodhævnkonflikter, og at han som følge heraf frygter at blive dræbt.

Den kvindelige ansøger frygter at blive dræbt som følge af den mandlige ansøgers konflikt.

Den første blodhævnkonflikt begyndte i 1992, hvor der opstod en jordkonflikt imellem den mandlige ansøgers farbroder, [...], og [...], der var en fjern slægtning til familien. I[sommeren] 1992 blev [farbroderen] og dennes søn [...] dræbt af skud afgivet af [den fjerne slægtnings] søn, [...]. Den mandlige ansøgers [andre, red.] farbrødre, [...] og [...], blev såret. [Den fjerne slægtning] og dennes sønner blev idømt fængselsstraf for drabene. [Den fjerne slægtning] blev løsladt i 1997. [I foråret] 1997 blev han dræbt af den mandlige ansøgers fætter [...]. Den anden blodhævnkonflikt begyndte i 1997, hvor den mandlige ansøgers fætters svoger, [...], blev kidnappet af medlemmer af [...]-familien, som er en familie med betydelig tilknytning til mafiaen. [Fætters svoger] blev holdt fanget i to dage, hvor han blev udsat for tortur og frastjålet penge. Kort tid efter blev [fætters svogers] søster kidnappet og sendt til Italien for at arbejde som prostitueret af en mand ved navn [...]. [Den pågældende] havde tilknytning til [familien med mafiarelationer]. Som hævn for kidnappingerne dræbte [fætters svoger] herefter [ham, der havde sendt søsteren til Italien], samt to medlemmer af [familien med mafiarelationer]. [I efteråret] 1997 blev [en anden af, red.] den mandlige ansøgers fætre, [...], forsøgt dræbt af skud. Den tredje blodhævnkonflikt startede i 2001, hvor [familien med mafiarelationer] betalte en mand ved navn [...] 50.000 D-mark for at dræbe den mandlige ansøgers fætters svoger, [...], som hævn for drabene i 1997. Som hævn for drabet på [fætters svoger] dræbte [fætters svogers] venner [drabsmanden]. Den mandlige ansøgers fætter, [som var forsøgt dræbt i 1997], blev herefter mistænkt og varetægtsfængslet for drabet på [drabsmanden]. Han blev frifundet og løsladt efter 16 måneder. [Drabsmandens] familie mener imidlertid fortsat, at det var [den mandlig ansøgers fætter], der har begået drabet, og holder derfor den mandlige ansøgers familie ansvarlige herfor. Siden 2003 har [den mandlige ansøgers fætter] løbende forsøgt at få afklaret konflikterne med de tre familier ved hjælp af mægling. I foråret 2004

var den mandlige ansøger og [fætteren] ude og gå, og da de var i færd med at krydse gaden, blev de passet op af en bil, der rullede vinduerne ned og affyrede skud imod dem. [Fætteren] blev i den forbindelse ramt i foden/benet, og efterfølgende indlagt på hospitalet. Lægerne på hospitalet tilkaldte politiet, og [fætteren] fortalte dem, at skudepisoden højst sandsynligt havde forbindelse til en af de tre blodhævnskonflikter, han var involveret i. Politiet gjorde dog ikke yderligere i denne anledning. I [sommeren] 2008 var ansøgerne ude og køre bil, og der blev i den forbindelse skudt efter bilen. Ansøgeren mistede derfor herredømmet over bilen og kørte galt. Den kvindelige ansøger var gravid, og aborterede som følge af ulykken. [I slutningen af] 2012 fik familien igennem en blodhævnmægler at vide, at de mandlige medlemmer af den mandlige ansøgers familie fortsat var efterstræbt. Den mandlige ansøger udrejste herefter [i begyndelsen af] 2013 med sin fætter og fætterens søn. Den kvindelige ansøger udrejste med ansøgerens to børn i [foråret] 2013.

Flygtningenævnet lægger trods diverse uoverensstemmelser vedrørende centrale dele af asylmotivet til grund, at den mandlige ansøgers familie i en vis udstrækning har haft en konflikt med personer fra familierne [...], [...] og [...] samt [...]. Nævnet bemærker i den forbindelse, at den mandlige ansøger under nævnsmødet har forklaret, at familien besluttede at udrejse, efter de havde modtaget advarslen fra den gamle mand [i slutningen af] 2012, mens den kvindelige ansøger forklarede, at baggrunden for, at hun fik udstedt pas i [efteråret] 2012, var, at familien havde besluttet at udrejse på det tidspunkt. Det bemærkes i den forbindelse videre, at den mandlige ansøger forklarede, at deres familie står bag de seneste drab i konflikten, mens hans farbror forklarede, at det ikke er deres familie, der står bag de seneste drab i konflikten. Uanset det er lagt til grund, at der har været konflikter, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at den mandlige ansøger har en central rolle i konflikterne, eller at konflikterne har en sådan intensitet, at de kan danne baggrund for asyl. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger ikke er blevet opsøgt af familierne eller har været udsat for overgreb eller konkrete trusler fra familierne, men at det alene bygger på hans egen formodninger, at familierne efterstræber ham. Det bygger således på den mandlige ansøgers egen formodninger, at det var de nævnte familier, der forfulgte ham og hans fætter og beskød dem i 2004, og at det var de nævnte familier, der forfulgte ham og hans hustru og beskød dem i 2008. Nævnet har ved vurderingen af konfliktens intensitet tillige lagt vægt på, at de sidste drab i konflikten ligger tilbage i 1997 og 2002, og at politiet har efterforsket drab i konflikten, ligesom der er foretaget domfældelse af diverse gerningsmænd, som tillige har afsonet deres straffe, samt at den mandlige ansøger, efter han havde opholdt sig i Italien i 2004, hvor han ikke ansøgte om asyl, tog ophold i Albanien indtil sin udrejse [i begyndelsen af] 2013]. Det kan ikke føre til et andet resultat, at nogle drengebørn i en af de involverede familier nu er kommet i 20-års-alderen, og at ansøger frygter, at de nu er blevet gamle nok til at udføre blodhævn mod ham. Nævnet finder i øvrigt, at den konflikt, der eventuelt stadig eksisterer, er af privatretlig karakter, og at ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, såfremt de skulle blive udsat for konkrete trusler eller overgreb. Det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, herunder rapport fra Migrationsverket i Sverige om blodfejder i Albanien af 14. juni 2013, at de albanske politi- og anklagemyndigheder har oprettet særskilte enheder, som håndterer konflikter relateret til blodfejder og blodhævn, ligesom det albanske indenrigsministerium har udarbejdet en handlingsplan til bekæmpelse af blodfejder. Det fremgår tillige af rapporten, at involverede personer kan søge hjælp hos

myndighederne og frivillige, ligesom de kan tage ophold i andre dele af Albanien.

Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgernes forklaring om udstrækningen af konflikten med familierne til grund for sagen. Det kan ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren må formodes at kunne skaffe en erklæring fra den mægler, der har mæglet mellem nogle af familierne, og som angiveligt viderebragte en advarsel fra en unavngiven familie. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet har derfor heller ikke fundet anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring. Da den kvindelige ansøger alene har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv, er det efter ovennævnte bevisvurdering ikke sandsynliggjort, at den kvindelige ansøger har et asylmotiv. Den påberåbte subjektive frygt kan ikke føre til et andet resultat.

Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet meddelte i februar 2015 klagerne afslag på en anmodning om genoptagelse.

Statsløs palæstinenser fra Gaza:

Flygtningenævnet stadfæstede i sommeren 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra det palæstinensiske selvtyre Gaza. Indrejst i 2012.

Nævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [bynavn A], i det palæstinensiske selvstyreområde Gaza. Ansøgeren har sympatiseret med Fatah og har i forbindelse med en stilling som underviser på universitetet i [bynavn A] vejledt studerende, som oplevede konflikter med Hamas. Ansøgeren har ikke herudover været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive tilbageholdt og udsat for tortur af repræsentanter fra Hamas, idet han er udrejst uden at have overholdt en indgået aftale om at skulle indsamle informationer for organisationen.

Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive dræbt af familiemedlemmer til sin herboende, fraseparerede ægtefælle, eller, på disses foranledning, af Hamas.

Ansøgeren har oplyst, at han [i sommeren] 2008 modtog en opsigelse fra universitetet i [bynavn A], hvor han havde ansættelse som underviser. Det var personale med tilknytning til Hamas, som havde forestået afskedigelsen. I [foråret] 2010 blev han tilsagt til at give møde hos sikkerhedstjenesten under Hamas. Ansøgeren mødte ikke op og omtrent en dag eller to efter dette, blev ansøgeren tilbageholdt over en periode på to uger og udsat for tortur af repræsentanter fra Hamas. Han blev løsladt på betingelse af, at han ville indsamle informationer til Hamas om personer med tilknytning

til Fatah. Ansøgeren udrejste herefter til Egypten, hvor han [i vinteren] 2011 indgik ægteskab med sin nu fraseparerede ægtefælle. Ansøgeren genindrejste herefter til Gaza [i starten af foråret] 2012 og udrejste endeligt af sit hjemland [i slutningen af foråret] 2012.

I forbindelse med sit ophold i Danmark afbrød han og ægtefællen samlivet i [vinteren] 2013. Ansøgeren blev efterfølgende telefonisk truet på livet af ægtefællens fader. Han blev endvidere [i vinteren] udsat for et overfald i Aarhus af personer med tilknytning til ægtefællen.

Af ansøgerens rejsedokument fremgår, at han en række gange rejste ind og ud af Gaza. Af den frasepareredes ægtefælles oplysning i ansøgning om familiesammenføring er anført, at de mødtes i Gaza i 2010.

Ansøgeren har oplyst, at han i forbindelse med udrejserne har betalt bestikkelse. Flygtningenævnet bemærker, at den oplyste bestikkelse står i misforhold til ansøgerens indkomstforhold.

Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at der fortsat består et misforhold mellem Hamas og ansøgeren på grund af ansøgerens forhold under den angivne ansættelse.

Ansøgeren har udbygget sin forklaring om de overgreb, han angiver at være udsat for under tilbageholdelsen. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysningen om overgrebene i sig selv kan begrunde asyl.

I forbindelse med ansøgerens anmeldelse af overfaldet i Jylland har ansøgeren ikke over for politiet sat dette i forbindelse med samlivsbruddet. Flygtningenævnet finder ikke, at det er sandsynliggjort, at der skulle være sammenhæng mellem overfaldet og den tidligere svigerfaders adfærd.

Ansøgeren har forklaret, at den tidligere svigerfader har truet ham til at udrejse af Danmark.

Der ses ikke at foreligge konkrete trusler om overgreb på ansøgeren i sit hjemland, der er af en sådan art, at disse i sig selv kan begrunde opholdstilladelse.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det palæstinensiske selvstyreområde Gaza vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevendelse til det palæstinensiske selvstyreområde Gaza vil være i en reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet meddelte i september 2016 og februar 2017 afslag på genoptagelse.